

Od narození se nějak dělíme, nějak se lišíme jeden od druhého. Někteří jsou chlapci, jiní děvčata, někteří jsou černí a někteří bílí. Dokud se lidstvo samo nezahubí klonováním, dostáváme se do škatulek tak nějak bez vlastní vůle.

Kdysi dávno, když vládl našeho školství soudruh ministr Kahuda, na kterého si dnes snad už nikdo nevzpomene, jsem byl v první třídě Základní devítileté školy zařazen do první B. Děti o pár domů dál a pár písmen v abecedě přede mnou se staly áčáky a vlak separace se dal do pohybu. Za pár dní bylo naprosto jasné, že Novák je blbej, neboť je áčák a všichni áčáci jsou, jak známo, blbí. Totéž si mysleli áčáci o nás, o dokonalých bécácích.

Už nevím, kam se všichni ti dokonalí i blbí poděli. Většina z nich se mi ztratila z očí. Jenže atmosféru školní dětské revnivosti čas neodvál. Sparťani mlátí fanoušky Baníku Ostrava a naopak, homosexuálové jsou odporní heterosexuálům, protože jsou odlišní, Ukrajinci berou práci pilných Čechům atakdále, atakdále.

Nejinak je tomu i v hudbě. Některá kapela není dost trampská a přesto soutěží na Trampské portě, bluegrass nemá filozofující texty sdělující světový názor interpreta, zpěvačka XY sice krásně zpívá, ale je to v podstatě popík, zpěvák ZZ zpívá něco jako popík, ale vlastně je škoda, neboť by to byl pravý folkař.

A tak jsem občas i v hudbě zpátky na školní chodbě a poslouchám vzdálený křik: "Novák je vůl, protože áčáci jsou blbí."

Jsme občas pořád jako malé děti, neumíme se na chvílku zastavit, popovídat si se spolužákem a pak uznat, že i na těch áčácích něco je.

Je dobře, že se ještě neklonujeme a jsme každý trochu jiný. Vždyť jen černé vrány uklovají svou družku, protože je bílá. Lidé se od vran liší kouzelným slůvkem tolerance. Jen jej musíme občas každý v sobě najít.